

בן 17 נזרק מהלימודים, סולק מעבודתו והואשם על ידי המשטרה באיום ברצח אהבה ונקמה בגימנסיה

תוך זמן זה היא יצאה גם איתי וגם עם עוד חבר. ניסיתי להשפיע עליה שתעזוב אחד משנינו כי באופן כזה לא תוכל להמשיך. אך היא לא הסכימה להיפרד עם אף אחד משנינו. יום אחד, כשבאתי ביום ששי בערב לתנועה, נוכחתי שהיא וחברה אינם. ידעתי שבינן זה הוריה אינם בבית והיא נמצאת שם לבד עם החבר. מכיוון שתמיד טענה כי אינה מקיימת יחסים עם איש, מלבדי, הסתקרנתי ניגשתי לביתה. ואומנם תפסתי את שניהם באותו מצב בו היתה משחקת איתי.

קיבלתי הלם. כל אותו שבוע חשבתי לעזוב אותה. כך זה לא יוכל להמשיך. לא יכולתי להסכים שהיא תשחק בי כך. באותו שבוע, כשחזרנו מסרט אמרתי לה כי אני מפסיק להיות חבר שלה ושתמשיך ללכת עם החבר שהיא מעדיפה על פני. היא בקישה ממני שלא אכעס וכי בעצם היא אוהבת אותי מאוד. היא הבטיחה לי לעזוב את החבר הנוסף וללכת רק איתי. נכנעתי. בזמן שהיננו בחור המד"ר רגות נכנסו פיתאום השכנים וראו אותנו. היא נבהלה ופחדה שהשכנים יספרו מה שראו להוריה. אינני יודע אם השכנים סיפרו להורים או לא. בכל אופן הוריה לא הגיבו. יום אחד, כשהשיכבה בתנועת הנוער יצאה לאכול פלאפל, היא הודיעה לשנינו כי היא גומרת גם איתי וגם איתו ויש לה חבר אחר. אז התחילו להגיע אלי כל מיני שמועות מהחברה שהיא מספרת שמעולם לא היתה חברה שלי ושאיני סתם לחצתי עליה שתצא איתי. כשיניסיתי לברר איתה מה מקור השמועות האלה, היתה טוענת שהיא בכלל לא מספרת זאת וזה פרי דמיונם של החברה בלבד.

אחר כך באו אלי חברים וספרו שהיא מספרת כי לפע"מ, כשהייתי בא אליה הביתה היתה אמה מוסרת לי שהיא איננה בבית ומגרשת אותי מכל המדרגות. היא סיפרה שהיא יצאה איתי רק מרחמים ותמיד השגתי אותה ברמאות. כמו זה שהייתי קונה 5 כרטיסים לקולנוע והייתי מבטיח לה שיוצאים עם עוד חברה. אך כשהיננו מגיעים לקולנוע הייתי מוכר את שאר הכרטיסים כדי להשאיר איתה לבד. סיפורים אלה הכאיבו לי ולא הבנתי למה היא גורמת לי בושות כאלה.

פעם אמרה לי: „אתה כמו קוף בלבי. אינני יכולה לשכוח אותך, למרות שאני רוצה זאת. על ידי הסיפורים האלה אני מכניסה לתת הכרתי שאיני מאוהבת בך ואתה אפס בשבילי.“ וכך היא המשיכה באיפוריה שהשפילו אותי וטננו את רגשותי לאבק.

איך יכולתי להוכיח לחברה שכל דבריה מצויצים מן האצבע? חשבתי שזה יעבור — ושתקתי. יום אחד, בהפסקה בבית הספר, היא ירדה על כיסאי כדי להרגיזני. ביקשתי ממנה לקום, אך היא קראה לי שם גנאי. היו חברה בסביבה וראו זאת. דמי עלה לראשי וכל כעסי התפרץ החוצה. קראתי לה לפתע: „חתיכת זונה!“ ומכאן החלו כל צרותי. זה היה לפני חנוכה. הזמנתי את הכיתה למסיבה בבית. אך היא שיכנעה את הבנות שלא יבואו, והזמינה אותן למסיבה בביתה. הכיתה השלמה הגיעה. הגשף שלי נהרס.

התלונה המשטרית הראשונה

היו לי כמה חברה קרובים, שסיפרתי להם מה שהיא גורמת לי, והם יעצו לי לא לשתוק. אז ניגשתי אל כל מי שהכיר אותה וידע עלי את הסיפורים הנפוחים שלה, גם את הצד שלי.

כעבור ימים מספר קיבלתי מיכתב מהמשטרה שאבוא לחקירה. שם הודיעו לי שנתקבלה נגדי תלונה שאני משמיץ את הבת הזאת וכי אני מספר שהנכסתי אותה להריון. אחרי שסיפרתי את גירסתי שוחררתי. זה לא היה הכל. הורי קיבלו הזמנה לבוא לשיחה עם מנהל בית הספר והוא הודיע להם כי אני מסולק מבית הספר, באופן סופי. „אסור שתלמיד ישמע את המלה הזאת“ („זונה“) הוא אמר. הוא גם טען שאני חומר נפץ בבית הספר ומוטב שאחד מאיתנו לא ילמד מאשר גם הבת וגם אני נחלל ללמוד. חשבתי שעולמי נהרס. סיפרתי למנהל את כל קורותי, דיברתי עם המורים, הכיתה הגיעה עצומה עם חתימות כל התלמידים כדי שיחזירוני, אך מאום לא עזר. גם בקשת למחלקת החינוך של העיריה, שיכנסו את המועצה הפדגוגית כדי שיחליטו בענייני — נדחתה.

הייתי מדוכא. חשבתי שאמרת. סיפרתי הכל להורי, רבתי איתם וברחתי מהבית. הסתובבתי ברחובות ללא עבודה, ללא בית ספר, ללא בית.

לבסוף הסכימו להעביר אותי לבית ספר ערב אחר. נכנסתי לאותו בית ספר. ניסיתי ללמוד, אך לא הלך לי. דרך הלימוד והתחומי, היו שונים מקודם. הפסדתי חומר של חודשים ונוכחתי שפשוט חבל על הזמן ועל המרץ. כל מי שמכיר אותנו שמע על סילוקי מביית הספר ועל כל הפרשה, אינו יודע, למעשה, את הרקע לכך. אני רוצה עתה לשאול מעל במה ציבורית: האם סילוקי מביית הספר היה מוצדק? מדוע גרמו לי את העוול הזה והרסו את עתיד?

מדוע לא כינסו את המועצה הפדגוגית כדי לדון בסילוקי מביית הספר? אילו היו עושים זאת, אפשר היה להשתק את כל הרכילות בתחילת הדרך, מבלי ששנינו ניגזקו.

אבל בזה לא נגמרו צרותי. אחרי שחזרתי מהמשטרה, שם האשימו אותי באיום ברצח, הזמינו אותי להועדת חברים בתנועה והודיעו לי ששני מועמד לסילוק מן השיכבה בבית זה שאני מעשן. כנראה שהבת הזאת מנסה לפלסל גם מהמקום האחרון שיש לי בו חברים. אז מה נשאר לי לעשות עכשיו?

משטרת ישראל פתחה השבוע תיק פלילי נגד אדם הנאשם באיום ברצח. תיקים מסוג זה הם שיוגרתיים למדי, אולם המיוחד במקרה זה היה שהנאשם בו אינו אלא נער בן 17, תלמיד וחניך תנועת נוער חלוצית — טיפוס אופייני של נער ישראלי, מן הסוג אותו אין מוצאים, בדרך כלל, בין הנאשמים בפשע זה. זהו סיפורו האישי של הצעיר, המספר על הרקע והגורמים שהביאו אותו לידי האשמתו החמורה. מערכת „העולם הזה“ מצאה לנכון לפרסם את סיפורו במלואו, למרות שלפי עדויות של אנשים אחרים המעורבים בעניין, אין הוא מדויק בכל פרטיו — מאחר שיש בו כדי לשפוך אור על הזוי מסויים בנוער הישראלי, על תפיסות חברתיות ומוסריות שבו, שאינן ידועות ביותר לצבור הרחב במדינת ישראל.

חדש. כל הבנות אוהבות אותו ורק אני השגתי אותו. התלכתי כשהוריו. הפרידה היתה אומנם קשה אך השלמתי עימה. מכיוון שאת החברה הקודמת שהיננו בה — חברה סלוגית — עזבנו, לא היתה לי חברה. נכנסתי לתנועת הנוער בה היא היתה. לא שמתי אליה לב, כאילו לא הכרתי, אך היא כנראה חשבה אותי לקרש קפיצה מחבר אל חבר, ויתכן שגם ידעתי על מין יותר מהחברים שלה; ושוב התחלנו להפגש, מפעם לפעם. אחר כך היא ביקשה ממני להתראות לעיתים תכופות יותר.

היא היתה מצלצלת אלי, אל מקום עבודתי, ואמרת: „הבוס נסע. אני נמצאת לבד במשרד, משעמם לי, אנא“.

הוא והיא המאשימה והנאשם באיום ברצח, על חף היס בשעה שעוד היו חברים. פרידתם היא אשר הביאה לשורת מאורעות שגרמו לתלונות במשטרה ולהתערבותם של שומרי החוק באהבתם של השניים.

בוא אלי. הייתי משתחרר מעבודתי בטענה שאני מרגיש לא טוב והולך אליה. היא היתה סוגרת את המשרד ואפילו כשרפקו הלקוחות בדלת — המשכנו במשחקינו. כך קרה לעיתים די תכופות.

„אתה כמו קוף בלבי“

מקום עבודתי הזהירו אותי שיפטרו אותי אם אמשיך להחסיר. כשאמרת לה שאיני יכול לבוא אליה, התרעמה: „לא נורא. אם יפטרו אותך תקבל פיצויים, ובין כה קשה לך ללמוד טוב.“ לא עבר זמן רב ופוטרתי מעבודתי.

יום רביעי האחרון קיבלתי הודעה מן המשטרה שעלי לבוא לחקירה. ובהלתי מאוד, כי לא ידעתי על מה רוצים לחקור אותי. כאשר הופעתי למחרת בתחנת המשטרה הודיע לי השטר החוקר כי הוגשה נגדי תלונה על איום ברצח. המתלוננת היתה היא — הנערה בת ה-16 שהיתה חברתי במשך כשנתיים. היא הגיעה למשטרה כי אימתי עליה ברצח וכי הרמתי עליה סכין.

כשמעתי את ההאשמה, כימעט ושוקתי מרוב תדהמה. מאין בא לנערה זו רעיון כה שפל? אומנם לפני כשבועיים, כשעברתי ברחוב, ראיתי אותה. היא צחקה או לעומתי. אמרתי לה שתפסיק לצחק לי בפרצוף, אחרת אכה אותה. למרות שהסברתי זאת לשטר, האשימו אותי ושיחררו אותי בערבות עצמית. עצבי התערערו. צעקתי ובכיתי. ביקשתי שיבינו כי אינני פושע. האם בגלל עלילה של בת, שרוצה להתנקם בי צריכים להכתיים אותי כפושע?

הבת הזאת הרסה אותי. בגללה התמוטטו עצבי. בגללה הפסקתי את לימודי בבית ספר תיכון ערב והפסדתי את מקום עבודתי. גם חברי מסתכלים היום עלי בעיניים אחרות. וחלק מתרחקים ממני. וכל זה למה? בגלל תעלוליה של ילדה שהרסה את חיי.

הכל התחיל לפני כשנה וחצי. אני הייתי אז בן 15 וחצי. ניכנסתי לכתה החמישית של בית ספר תיכון ערב. רציתי להשיג תעודת בגרות, השכלה גבוהה, ובכלל עתיד. בכיתה זו הכרתי אותה. היא היתה אז בת 14, ילדונת תמימה ועלולה. תחילה לא הסתכלתי עליה אפילו, כי היתה בשבילי רק ילדה קטנה. אבל כשמעתי את הסיפורים שהלכו עליה, והתחלתי להתעניין בה.

אחד הבנים סיפר שהוא בילה איתה בגן, ושהם התנשקו בסדרה והיא אף התפשטה לעיניו. תמיד היו כמה חברים מלחים אותה הביתה ובפי כל אחד מהם סיפור משלו על יחסיו עימה. היא היתה נחמדה ומושכת והתחלתי להתקרב אליה. כשעזבה את חברה האחרון, נהייתי אני לחבר שלה. אולם עוד אז, כשהתחלנו, היא אמרה: „אין אתה בעלי ויש לי הרשות לצאת עם כל אחד שארצה.“

ואומנם, למרות שהיננו חברים, היא יצאה עם כל בן שהיננו אותה לגשף או לסרט. תמיד רבנו על כך, אך תמיד נכנעתי. הרגשתי שהיא משחקת בי, אך היא נתנה לי את כל מה שרציתי ולכן המשכתי להתראות עימה. הייתי מוציא עליה עשרות לירות. פירותי עליה כספים אך ורק כדי שתאהב אותי. פה ושם רמזה לי שניא אוהבת אותי, אך הבנתי שהיא מחבבת רק את כספי.

„אינני יודעת מדוע אני נותנת דך“

משך חודש בערך נפרדנו. זה היה בגלל חבר חדש שצץ לה באופק. אך הם נפרדו בסוף, ואנחנו חזרנו להיות חברים. כשהוריה לא היו בבית, הייתי מבילה בביתה ערבים שלמים. היא היתה מרדימה את אחותה ואנחנו היינו נכנסים לחדר הסמוך. תמיד היתה אומרת לי: „אינני יודעת מדוע אני נותנת לך, מכיוון שאיני אוהבת אותך כל כך.“ אך אנחנו קיימנו יחסים מאוד קרובים בינינו, אם כי לא שכבנו ממש.

פעם, כשחזרנו מאוחר הביתה, תפס אותנו אביה כשאנחנו מתנשקים בחדר המדרגות וכל חולצתה פתוחה. אך הוא לא העיר לי על כך דבר.

אני אהבתי אותה וכדי להוכיח לה זאת, כפי שרצתה, קניתי לה מתנות רבות. יום אחד התחלטה להיכנס לתנועת נוער. תמיד הייתי מחכה לה אחרי הפעולות. לטייל היא לא הסכימה אף פעם. רק להשאיר בבית או ללכת יחד לסרט. כך הלכנו תישעה חודשים. ואני יצאתי להבראה. כשבוע ימים הייתי במקום נופש מחוץ לעיר, לשם נשלחתי ממקום עבודתי. היא הבטיחה לי כי לא תצא עם אף אחד, בהעדר. אך כשהייתי בהבראה, קיבלתי ממנה מיכתב בזה הלשון: „אבל את מכתבך ואני נהניתי לקרוא שאתה מבילה טוב ומשתעמם. אני שמחה שאתה בחדר טוב והאוכל טוב. אני מבטיחה לא לאכול אותך אם תשמיץ. שלומי טוב מאוד וגם אני מבילה יפה. הכרתי ילד אחד נחמד מאוד, הוא הוא יותר מדי פלוסוף, וגם המחמאות שלו הן כאלה, לדוגמה: „את באמת אצילית.“

„אבל אל תחשוש, אינני מתכוונת לצאת עם טיפוס כזה. לצערי לא אוכל לבוא אליך לבית ההבראה, משום שזה לא יתאים לי ולך וגם הוצאות הדרך הן מיותרות. חבל. נכון שרצית להביא לי מתנה משם? אז אני רוצה שתקנה לי כזאת סיכה לבגונה, כמו שלובשים, ואז אוכל לעשות חסרות בננה טוב!“

כשחזרתי לעיר, הבאתי לה את המתנה. את המתנה היא קיבלה אך לא אותי. היא פשוט אמרה: „יש לי חבר